

givet selvangivelse for dødsåret, ikke belastes yderligere af specificerede opgørelser lydende på afdødes navn.

Eftersom det er den efterlevende ægtefælle, og ikke afdøde, der er skattepligtig, har det efter de hidtil gældende regler været naturligt, at skatteberegningen foregik med den efterlevende ægtefælles skatteprocenter, selv om der blev lavet en separat skatteansættelse af afdøde, bl.a. af hensyn til progression, overførsel af fradragmuligheder o.lign. En samlet beskatning af begge indkomster hos den efterlevende ægtefælle uden hensyn til, at indtægterne i en del af året har været oppebåret af to personer, har aldrig været på tale. En del efterlevende ægtefæller har dog det indtryk, at beskatningen i dødsåret foregår på den måde. Det gælder bl.a., når den efterlevende ægtefælle ikke tidligere har betalt topskat, men afdøde gjorde.

De gældende regler er ikke tilrettelagt med den hensigt at opkræve kirkeskat af personer, der ikke tidligere har betalt den, men efterlevende ægtefæller, som selv er medlemmer af Folkekirken, har kritiseret, at reglerne reelt har denne effekt. Disse efterlevende oplever det som negativt, at de skal betale en kirkeskat, der er beregnet af afdødes indkomst i perioden fra indkomstårets begyndelse til dødsfaldet, selv om det var afdødes udtrykkelige ønske ikke på noget tidspunkt at bidrage til Folkekirkens finansiering.

Selv om der ikke har været oplysninger om tilsvarende henvendelser fra ægtefæller, der ikke er medlemmer af Folkekirken, må det antages, at visse af disse oplever det tilsvarende negativt, at de ikke kan komme til at betale kirkeskat af indtægter, der hidrører fra en afdød, hvis udtrykkelige ønske var at bidrage til Folkekirken, fordi den pågældende ikke selv er medlem.

Regeringen har fra tilkendegivelserne under 1. behandlingen af beslutningsforslag B 8 noteret sig, at der er et bredt ønske fra alle sider af Folketingssalen om at få ændret systemet, så det bliver muligt at imødekomme afdødes sidste ønske, hvad enten dette så har været at bidrage til Folkekirken eller ikke at bidrage til Folkekirken. Der blev dog tillige fra flere sider lagt vægt på, at man ikke derved må skærpe kravene til den efterladte ægtefælle, der i forvejen befinder sig i en socialt meget belastende situation. Der må således ikke stilles krav om yderligere dokumentation eller oplysninger fra den efterlevende i forhold til situationen i dag. Det er i den sammenhæng underordnet, om den efterlevendes samlede skattetilsvær ændrer sig marginalt i forhold til det, der følger af de nugældende regler, og i så fald i hvilken retning.

Skatteministeriet har ved gennemgang af de administrative procedurer og systemer konstateret, at det vil være muligt at ændre beregningsprincipperne, således at man beregner kirkeskat af afdødes indkomstopgørelse i dødsåret, hvis afdøde var medlem af Folkekirken, og undlader at beregne kirkeskat af afdødes indkomstopgørelse i dødsåret, hvis afdøde ikke var medlem af Folkekirken, uden at lade dette afhænge af, om den efterlevende ægtefælle var medlem af Folkekirken eller ej. SKAT har i forvejen efter de gældende regler adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage en skatteansættelse af afdødes indkomst i perioden fra indkomstårets begyndelse til dødsfaldet. Det er derfor ikke nødvendigt at stille yderligere dokumentationskrav til den efterladte ægtefælle. Princippet om, at det er ægtefællen der er skattepligtig af hele indkomsten i dødsåret, og at afdøde således ikke er skattepligtig, kan ligeledes opretholdes. Endelig er det hensigten at fastholde den nuværende administrative praksis, hvorefter den efterlevende ægtefælle kun modtager én årsopgørelse for dødsåret, forsynet med eget navn. De gældende lovrager indeholder ingen forudsætninger om, hvor mange årsopgørelser der skal udsendes, hvorfor der heller ikke er medtaget regler herom i dette lovforslag.

En ændring af beregningsprincipperne vil være provenumæssigt neutral, men vil medføre administrative omkostninger, der er omtalt under afsnit 6 nedenfor. Holdt op over for fordelene ved at gå over til et system, hvor afdødes vilje kan efterkommes, findes størrelsen af de administrative omkostninger imidlertid ikke at burde blokere for en ændring af reglerne. Det samme gælder den omstændighed, at der vil ske en mindre omfordeling af skattebetalingen blandt de forskellige tilfældegrupper, så nogle kommer til at betale lidt mindre end efter de gældende regler og andre lidt mere, jf. nærmere herom under afsnit 5.

Selv om fordelene ved, at systemet kan imødekomme afdødes sidste vilje, næppe gør sig gældende med samme styrke for kommuneskatten, finder Skatteministeriet det hensigtsmæssigt også at ændre beregningsprincip for så vidt angår kommuneskatten. Herved muliggøres et fuldt principskifte, så alle afdødes skatteprocenter anvendes på afdødes indkomstopgørelse. En løsning, hvor man ændrede beregningsprincippet for kirkeskatten, men fastholdt det hidtidige princip for kommuneskatten, ville for det første være ulogisk og meget vanskelig at forklare og retfærdiggøre. For det andet ville et sådant ufuldstændigt principskifte medføre øgede administrative omkostninger.